

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/42/2017
Identifikačné číslo spisu: 2015200414
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2015200414.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ENVIRAL, a.s., so sídlom Trnavská cesta, Leopoldov, IČO: 36 259 233, právne zastúpený: Škubla & Partneri s.r.o., advokátska kancelára so sídlom Einsteinova 25, Digital Park II, Bratislava, proti žalovanému: Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty, so sídlom Radlinského 37, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20. mája 2015 v spojení s rozhodnutím č. 27995/2015 zo dňa 10. marca 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/53/2015-58 zo dňa 29. novembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/53/2015-58 zo dňa 29. novembra 2016 ako nedôvodnú z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č.k. 20S/53/2015-58 zo dňa 29. novembra 2016 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia (oznámenia) žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 v spojení s rozhodnutím (oznámením) žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, ktorým nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o úhradu úrokov z oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie október 2013. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 170 písm. a/ S.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

2. V predmetnej veci žalobca namietal, že nadmerný odpočet DPH vo výške 76 663,38 € za zdaňovacie obdobie október 2013 mu mal byť v súlade s ustanovením § 79 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) vrátený do 27.12.2013. Uviedol, že dňa 20.12.2013 mu bolo doručené oznámenie o začatí daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, pričom daňová kontrola skončila dňa 20.11.2014. Po skončení daňovej kontroly mu bol nadmerný odpočet vrátený v lehote podľa § 79 ods. 6 zákona o DPH, avšak zadržovaný bol po dobu

336 dní, počas ktorej nemohol s finančnými prostriedkami disponovať. Poukazujúc na čl. 183 Smernice o DPH a judikatúru Súdneho dvora EÚ mal za to, že mu vznikol nárok na úhradu úrokov za obdobie omeškania. Žalobca preto požiadal žalovaného o úhradu úrokov z omeškania z dôvodu oneskoreného vyplatenia nadmerného odpočtu. Rozhodnutím (oznámením) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 žalovaný žiadosť žalobcu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu (oznámeniu) podal žalobca dňa 04.05.2015 odvolanie, na ktoré reagoval žalovaný oznámením č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 v ktorom uviedol, že napadnuté oznámenie správcu dane nie je rozhodnutím v zmysle § 63 Daňového poriadku a preto ho nie je možné preskúmať na základe podaného odvolania. Podľa názoru žalobcu z uvedeného oznámenia vyplýva, že žalovaný nepostupoval podľa § 72 a nasl. zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len „Daňový poriadok“) a odvolanie riadne nevybavil. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že právna prax nedáva dostatočnú odpoveď na otázku, či proti rozhodnutiu o nepriznaní úroku z neskoro vyplateného nadmerného odpočtu je potrebné najskôr podať odvolanie a až následne žalobu, alebo podanie odvolania nie je potrebné. Príkladom poukázal na rozhodnutie sp.zn. 3Sžf/44/2013, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptoval, že daňový subjekt podal proti rozhodnutiu o nepriznaní „kompenzačného“ úroku priamo správnu žalobu bez toho, aby napadol toto rozhodnutie odvolaním. Poľa názoru žalobcu žalobou napadnuté rozhodnutia (oznámenia) č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 a č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 sú aj napriek absencii formálno-právnych náležitostí v zmysle § 63 ods. 3 Daňového poriadku administratívno-právnymi rozhodnutiami.

3. Žalovaný k veci okrem iného uviedol, že žalobou napadnuté oznámenia nie sú rozhodnutiami, nie je preto daná právomoc správneho súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a súd by mal s poukazom na § 104 ods. 1 O.s.p. konane zastaviť.

4. Krajský súd zo svojej činnosti zistil, že žalobca sa na tamojšom súde domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia (oznámenia) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 už žalobou zo dňa 28.04.2015, pričom s poukazom na § 247 ods. 2 O.s.p. mal za to, že vzhľadom na absenciu príslušných procesných pravidiel, ktoré by umožňovali napadnúť toto rozhodnutie opravným prostriedkom, ide o rozhodnutie právoplatné. O tejto žalobe krajský súd rozsudkom č.k. 20S/41/2015-58 zo dňa 20.09.2016 rozhodol tak, že rozhodnutie (oznámenie) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 považujúc ho za rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z uvedeného teda vyplýva, že vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia (oznámenia) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 už prebieha skôr začaté súdne konanie a opätovnému preskúmaniu tohto rozhodnutia báni prekážka začatého konania. Keďže žalobca v tomto konaní (sp.zn. 20S/53/2015) nespochybňoval závery krajského súdu o neprípustnosti opravného prostriedku proti rozhodnutiu (oznámeniu) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, krajský súd oznámenie žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 posúdil ako správny akt nemajúci povahu rozhodnutia o právach a povinnostiach v zmysle § 7 písm. b/ S.s.p. Krajský súd preto žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. b/ a g/ S.s.p. v spojení s § 491 ods. 1 S.s.p., čiastočne z prekážky začatého konania a čiastočne z dôvodu neprípustnosti žaloby odmietol. Zároveň nepovažoval za dôvodné rozhodovať o návrhu žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania vedeného pod sp.zn. 20S/42/2015.

5. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby Najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ vytýkal krajskému súdu predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. Poukazujúc na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. a/ a § 7 písm. a/ S.s.p. zopakoval žalobnú argumentáciu týkajúcu sa názorovej nejednoznačnosti na otázku, či pre súdny prieskum rozhodnutia o nepriznaní úroku z neskoro vyplateného nadmerného odpočtu DPH je nevyhnutné podať riadny opravný prostriedok resp. postačuje napadnúť žalobou priamo toto rozhodnutie. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že z opatrnosti napadol rozhodnutie (oznámenie) č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 odvolaním, avšak žalovaný odvolanie nevybavil spôsobom predpokladaným v ustanovení § 72 a nasl. Daňového poriadku, keď v oznámení č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 argumentoval tým, že odvolaním napadnuté oznámenie nemožno považovať za rozhodnutie vydané podľa § 63 Daňového poriadku a preto toto rozhodnutie ani nemožno napadnúť odvolaním. Odmietnutím žaloby s odôvodnením, že rozhodnutie o odvolaní nemá povahu rozhodnutia o právach a povinnostiach t.j. nepodlieha súdnemu prieskumu,

mohlo dôjsť zo strany krajského súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keďže nie je vylúčená ani interpretácia, že hoci aj bolo rozhodnutie o odvolaní vydané vo forme oznámenia, ide o individuálny správny akt podliehajúci súdnemu prieskumu. Ak by tomu tak bolo, žalovaný mal po doručení odvolania rozhodnúť o odvolaní podľa § 73 ods. 1 Daňového poriadku resp. predložiť odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu orgánu v zmysle 73 ods. 2 Daňového poriadku.

6. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so svojou argumentáciou uvedenou vo vyjadrení k žalobe, rozhodnutie krajského súdu považoval za vecne správne a preto žiadal, aby Najvyšší súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 < S.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (453 ods. 1 a 2 S.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

8. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je uznesenie krajského súdu, ktorým podľa § 98 ods. 1 písm. b/ a g/ S.s.p. odmietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (oznámenia) žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 v spojení s rozhodnutím (oznámením) žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, ktorým nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o úhradu úrokov z oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie október 2013.

9. Najvyšší súd považoval za potrebné zaujať právny názor predovšetkým k otázke súdnej preskúmateľnosti oznámenia žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, ktorým nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o úhradu úrokov z oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu DPH. V tejto spojitosti bolo potrebné prijať právny záver aj k otázke, či zákonná požiadavka vyčerpania riadnych opravných prostriedkov, ktorá je jedným z predpokladov súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu, sa uplatní aj v prípade vydania tohto neformalizovaného rozhodnutia. V nadväznosti na to, najvyšší súd posudzoval jednak správnosť procesného postupu žalovaného po podaní odvolania, keď sťažovateľovi zaslal oznámenie č. 20251240/2015 zo dňa 20.5.2015 bez tohto, aby postupoval podľa § 73 ods. 1 resp. 73 ods. 2 Daňového poriadku, ako aj povahu samotného oznámenia z hľadiska jeho súdnej preskúmateľnosti.

10. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1 a 2 S.s.p.).

11. Podľa § 3 ods. 1 S.s.p. na účely tohto zákona sa rozumie

- a) administratívnym konaním postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov,
- b) rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka,
- c) opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

12. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 7 písm. a/ S.s.p. správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená.

14. Podľa § 79 ods. 2 Daňového poriadku ak nemožno daňový preplatok použiť podľa odseku 1, správca dane na žiadosť daňového subjektu preúčtuje daňový preplatok na daňovú pohľadávku alebo nesplatený preddavok na daň, inak daňový preplatok vráti v lehote do 30 dní od doručenia žiadosti o jeho vrátenie, ak je väčší ako 5 eur; daňový preplatok na dani z príjmov a na dani z motorových vozidiel za príslušné zdaňovacie obdobie sa vráti najskôr po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania podľa osobitných predpisov, najneskôr však do 40 dní odo dňa vzniku daňového preplatku. Ak správca dane žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

15. Podľa § 79 ods. 3 veta prvá Daňového poriadku ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur.

16. Podľa § 79 ods. 6 veta prvá zákona o DPH ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1, 2 alebo odseku 5 začne daňovú kontrolu, vráti nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly, a to vo výške zistených daňovými úradom.

17. Podľa § 63 ods. 1 Daňového poriadku ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Podľa § 72 ods. 1 Daňového poriadku proti rozhodnutiu možno podať odvolanie, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak sa účastník konania odvolania nevzdal písomne alebo ústne do zápisnice.

19. Správne súdnictvo je založené na generálnej klauzule vyjadrenej v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd; Správny súdny poriadok (do 01.07.2016 Občiansky súdny poriadok) však negatívnou enumeráciou v ustanovení § 7 S.s.p. (predtým v ustanovení § 248 O.s.p.) kvantitatívne zužuje rozsah rozhodnutí správnych orgánov podliehajúcich súdnemu prieskumu. Rozhodnutia a postupy orgánov štátnej správy a územnej samosprávy podliehajú správne súdnemu prieskumu zásadne bez ďalších vymedzení. Tieto správne orgány sú základom verejnej správy, a preto na to, aby ich rozhodnutia a postupy boli preskúmateľné v správnom súdnictve, zákon nevyžaduje splnenie ďalších kritérií.

20. Vo všeobecnej rovine musí najvyšší súd konštatovať, že pritom nie je rozhodujúcim kritériom, ako sú tieto individuálne správne akty formálne (t.j. terminologicky) označené, pretože okrem rozhodnutí môže ísť aj o rozhodnutia, ktoré zákonodarca v zmysle iných dôvodov po formálnej stránke označil ako opatrenia, povolenia, súhlas alebo platobný výmer, dokonca aj o záväzné pokyny či záväzné stanoviská (napríklad v inej právnej oblasti analogia iuris § 3 ods. 7 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/).

21. V predmetnej veci sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia oznámení žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 a č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti o úhradu úrokov z oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie október 2013. Pokiaľ sa týka oznámenia žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015, je zrejmé, že nejde o rozhodnutie spĺňajúce formálne náležitosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 63 ods. 3 Daňového poriadku. Z obsahu tohto oznámenia, však bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovaný ním reagoval na žiadosť sťažovateľa zo dňa 12.02.2015 tak, že žiadosti o úhradu úrokov z neskoro vyplateného nadmerného odpočtu DPH nevyhovel.

22. Už prostredníctvom inej rozhodovacej činnosti kasačný súd jednoznačne vymedzil právne akty vydané Radou Európy ako formálne pramene slovenského právneho poriadku. Najmä prostredníctvom rozsudku sp.zn. 1Sžo/28/2009 zo dňa 8. februára 2011 bolo Najvyšším súdom zdôraznené: „V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je v systéme prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami), i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.“ 9. Preto aj v prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že v zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach, „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“ (viď aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 17. 05. 2016 sp.zn. III. ÚS 91/2016). 10.

23. Na základe takto vymedzeného rámca súdneho prieskumu je v prvom rade nutné zodpovedať otázku, či je oznámenie žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 možné preskúmať v správnom súdnictve. Vychádzajúc zo zákonných ustanovení musí Najvyšší súd konštatovať, že uvedené oznámenie žalovaného s prihliadnutím na jeho obsah nespadá do kategórie rozhodnutí podľa § 7 S.s.p. (predtým v ustanovení § 248 O.s.p.), nakoľko zasahuje do majetkových práv zaručených ústavou (čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy) žalobcovi tým, že mu „de facto“ popiera uplatňované (t.j. žalobcom tvrdené) právo na úrok z omeškania z dôvodu neskoro vyplateného nadmerného odpočtu. Na tomto právnom základe je oznámenie žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

24. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že predmetom tohto preskúmovacieho konania nie je posudzovať správnosť postupu žalovaného vo vzťahu k otázke, či žalovaný bol alebo nebol povinný vydať rozhodnutie podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku so všetkými formálnymi náležitosťami v zmysle § 63 ods. 3 Daňového poriadku, keďže sťažovateľ sa v predmetnom konaní domáhal súdneho prieskumu oznámení žalovaného postupom podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. a nie uloženia povinnosti vydať formalizované rozhodnutie podľa § 250t O.s.p.

25. Pokiaľ sa týka splnenia podmienky v zmysle § 7 písm. a/ S.s.p., ktorá je predpokladom súdneho prieskumu Najvyšší súd uvádza, že povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa vzťahuje nielen na rozhodnutia, ale aj na opatrenia, t.j. neformalizované právne akty (listy, oznámenia atď.), ktoré síce nemajú formálne náležitosti rozhodnutia, avšak svojimi právnymi účinkami sú spôsobilé zasiahnuť do právnej sféry adresáta rovnako ako rozhodnutia. Z ustanovenia § 7 písm. a/ S.s.p. zároveň vyplýva, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie resp. opatrenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť v dôsledku vyčerpania všetkých riadnych opravných prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Osobitným predpisom je v danom prípade Daňový poriadok, z ustanovení ktorého však nevyplýva možnosť napadnúť opravným prostriedkom neformálne oznámenie správcu dane tak, ako je tomu pri vydaní rozhodnutia, keď správca dane po podaní odvolania postupuje podľa § 73 ods. 1 resp. 73 ods. 2 Daňového poriadku. Najvyšší súd preto zastáva názor, že v súvislosti s oznámením správcu dane č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 o nevyhovení žiadosti o úhradu úrokov z neskoro vyplateného nadmerného odpočtu DPH zákon nepredpokladá naplnenie dvojinštančného postupu a preto ide o oznámenie, ktoré je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, pri zachovaní požiadavky uvedenej v ustanovení 7 písm. a/ S.s.p.

26. Vo vzťahu k oznámeniu žalovaného č. 20251240/2015 zo dňa 20.05.2015 je potrebné aj s poukazom

na vyššie uvedené závery uviesť, že vzhľadom na absenciu právnej úpravy umožňujúcej podanie odvolania proti oznámeniu žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 nejde o rozhodnutie resp. oznámenie vydané v odvolacom konaní, v ktorom by bola vecne posudzovaná žiadosť sťažovateľa (uvedené oznámenie nevydal odvolací orgán, ale opätovne žalovaný, pričom v oznámení sťažovateľa len informoval o neprípustnosti odvolania) a teda nemožno konštatovať, že by išlo o konečné a právoplatné rozhodnutie resp. oznámenie, ktoré by malo povahu rozhodnutia o právach sťažovateľa a ktoré by podliehalo súdnemu prieskumu.

27. Najvyšší súd považoval za potrebné vyjadriť sa aj k otázke splnenia podmienok na odmietnutie žaloby z dôvodu prekážky začatej veci podľa § 98 ods. 1 písm. b/ S.s.p.. Táto prekážka je daná, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Ak nie je splnený čo len jeden znak, nejde o tú istú vec. Najvyšší súd zistil, že obsahom spisového materiálu je okrem iného aj fotokópia žaloby zo dňa 27.04.2015, (krajskému súdu doručená dňa 28.04.2015, vec zapísaná pod sp.zn. 20S/41/2015), ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti oznámenia žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015. Žalobca pritom v podanej žalobe uplatnil žalobné námietky zhodné s námietkami vznesenými v žalobe, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti oznámenia žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 v konaní vedenom pod sp.zn. 20S/53/2015. O tejto žalobe už krajský súd rozsudkom č.k. 20S/41/2015-58 zo dňa 20.09.2016 rozhodol tak, že oznámenie žalovaného č. 27995/2015 zo dňa 10.03.2015 považujúc za spôsobilý predmet súdneho prieskumu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z uvedeného je zrejmé, že konania vedené pod sp.zn. 20S/41/2015 a 20S/53/2015 sa týkajú tých istých účastníkov, predmetu konania a skutkových okolností. Najvyšší súd sa tak stotožnil so záverom krajského súdu, že existencia prekážky skôr začateho konania bránila vecnému prejednaniu žaloby, čoho jediným procesným dôsledkom bolo odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. b/ S.s.p.

28. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde v dôsledku čoho krajský súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

29. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.